

освободеното колело сърдито размахваше една голѣма китка отъ Милкината коса. Работничкитѣ спрѣха машинитѣ и се натрупаха около Милка, като жално поглеждаха нагорѣ. Всичко замлъкна. Салъ Милка плачеше, а колелетата съскаха като змии за още плячка.

Донесоха стълба и единъ якъ работникъ полека я откачи, сне я на пода, а една стара жена прѣвърза главата ѝ съ бѣла кърпа, като думаше:

— Горкото момиче, горкото момиче . . .

Послѣ работникътъ взе Милка на рѣцѣ и я отнесе въ болницата.

— На работа . . . извика надзирателътъ съ своя грѣмливъ гласъ и всички съ насълзени очи пуснаха отново машинитѣ.

— Трака-тракъ, трака-тракъ, продължиха тѣ пакъ своята стара пѣсенъ. Малкитѣ момиченца завъртѣха черъчетата и имъ се стори, че прѣзъ сълзитѣ си виждатъ преждата да става алена, алена — сѣщо като кръвта що капѣше отъ главата на Милка.

Водски.

